

riale om, nemlig at 40 pct. af voldsmændene i Københavns Politikreds enten er flygtninge eller indvandrere. Hvis man ser på personer under 18 år, er vi faktisk helt oppe på, at hver anden voldsmænd er flygtning eller indvandrer. En anden uhyggelig ting er, at i to tredjedele af voldssagerne kendte voldsmændene ikke engang offeret.

Disse ting har vi ikke tidligere kendt til i Danmark i det omfang, som der er nu, men de er blevet et resultat af den nærmest hæmningsløse indvandring, der finder sted i dette land, en indvandring, som ud over en kulturel mistænkeliggørelse af danskerne i deres eget land også medfører en langt stærkere kriminalitet. Det er uacceptabelt, og derfor skal der sættes langt kraftigere ind, bl.a. skal vi have nedsat den kriminelle lavalder.

Episoden i København i aftes var rystende. I stigende omfang importerer Danmark jo de uroligheder, der er ude i verden. Vi gør det med bind for øjnene. Derfor vil Dansk Folkeparti også bestræbe sig på i den nye samling at forsøge at få bindet af flertallet herinde i Folketingssalen, få forklaret, hvad det er for et Danmark, der er ved at tegne sig. Er det det Danmark, vi ønsker? Det tror vi ikke at flertallet i Danmark ønsker, og hvis ikke det er det, så skal vi sige stop, og det vil vi forsøge at skabe lydhørhed for i den samling, vi nu går i møde.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Så er det hr. Peter Duetoft som ordfører, og jeg kan nu se, at statsministeren er vendt tilbage til salen; han var her ikke under den sidste ordførers indlæg.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige varmt tak, megen tak, tre gange tak til statsministeren for én sætning i åbningstalen, og det var hans fastslåen af, at Nicemandatet ligger fast. I virkeligheden er det, CD anser som det allerallervæsentligste i den åbningstale, der var, at man altså ikke nu vil skabe utryghed og usikkerhed om åbningen over for de nye lande i Øst- og Centraleuropa.

ØMU-sagen, eurosagen, ja, det er jo vores eget problem. Det er Danmark, der vælger for Danmark. Det er Danmark, der vælger at sige, at her vil vi altså ikke være med. Men hvis

spørgsmålet om Nicetraktaten kom op, hvis der blev skabt usikkerhed om det, ja, så stillede sagen sig jo pludselig anderledes, for den traktat skal jo vedtages enstemmigt, og det vil sige, at her kunne Danmark blokere for alle de andre og dermed skabe usikkerhed om det måske aller vigtigste projekt, der overhovedet er i Europa i øjeblikket. Vi ville have forsinket udvidelsen, vi ville måske endda have ødelagt udvidelsen, hvis vi begyndte at stikke en kæp i hjulet på Niceforhandlingerne, og derfor var det afsnit i statsministerens åbningstale nok det allerallervigtigste.

Euronejet skal være udtryk for en ny politik, hedder det i debatten. Det gør det her i dag, det gør det ude omkring. Ja, hvem ved egentlig det? Jeg tror, at man skal være meget forsigtig med at tolke det nej. Jeg kunne jo være fræk at sige, at tilhængerne af euroen i virkeligheden er det største mindretal i Danmark, for man kan jo ikke forestille sig, at Enhedslistens folk, dem, der støttede nej et fra det synspunkt, er enige med Dansk Folkeparti i dets nej. I dag var det måske lidt vanskeligt at finde ud af, hvad hr. Holger K. Niensens nej var, men det lignede alligevel heller ikke helt hverken Dansk Folkepartis eller Enhedslistens.

Sandheden er, at nejsiden jo er delt op i mange forskellige nejer, og dermed kan man ikke bare gå ud at spørge: Er det det nationalistiske nej, vi skal følge? Er det frygten for den sociale nedtur, vi skal følge? Er det det liberale nej, vi skal følge? Eller er det det der med at være sur på politikerne-nej, vi skal følge? Nejet kan ikke bruges til noget som helst andet end spørgsmålet om dansk medlemskab af den fælles mønt. Der kan ikke lægges andet i det, og det kan ikke få andre konsekvenser.

Men vi er i CD enige i, at der skal være en debat om den langsigtede EU-politik. Vi synes, det er glimrende, at statsministeren indkalder til et møde i næste uge, hvor partierne kan diskutere den sag. Vi er enige i, at en dialog og debat med befolkningen er flot. Det er den jo altid. Der er faktisk nogle af os, vel de fleste i dette hus, der farer land og rige rundt hver eneste aften og har dialog med befolkningen ved møder overalt, offentlige som ikkeoffentlige. Ja, vi hører, vi lytter, vi forklarer, og vi får impulser. Det foregår altså i forvejen.

Regeringen lægger op til folkehøring som instrument. Vi har intet problem med, at man er ude at debattere, og også at det bliver organiseret. Når jeg i de seneste dage har været en lille